KARİKATÜR

KARŞILIKLI OYUNLAR BAŞLADI...

Bayar — Size bir İzmir oyunu oynayayım mı?.

Saracoğlu — Daha eski efeyiz, onun iyisini biz oynarız!.

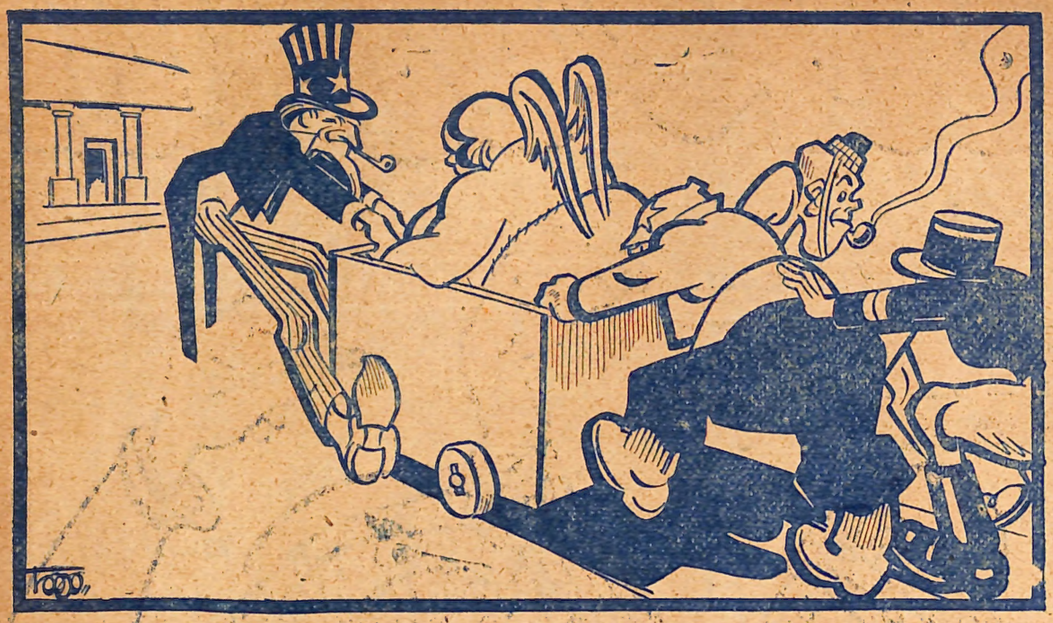

DÖRTLER KONFERANSI YERİNDE SAYIYOR!..

Ankaraya Mektup

AH ŞU İSTANBUL!

Evet şu İstanbul! Dünyada işini uydurabilen ve uyduramayan, sağlam ve sakat, zengin ve fakir, yerli ve taşralı, vatandaş ve yabancı.. bir çok insanın kaynaştığı bir şehir.

Sabahleyin Köprü üstünde bir etrafa baksanız Haliçten, Boğazdan, Adalardan, Kadıköy ve Haydarpaşadan yüz binlerce halk koca nehirler halinde döküldüyor ve akşam da ayni şekilde yerlerine gidiyor.

Tren, tramvay, otobüs, otomobil, kamyon yetişmiyor... Vapurlar kâfi gelmiyor. Eskilerin dediği gibi; sabahları evlerinden "kâr,, için çıkıp akşamları da yuvalarına "yâr,, için dönüyorlar.

Geceleri tiyatrolar, meyhaneler, gazinolar, barlar, diğer eğlence yerleri ve bilhassa sinemalar tıklım tıklım...

Pazarları herkes Boğaz, Ada, Moda deyip hattâ ayakta bile gitmeğe razı bir halde deniz vasıtalarına tıkılıyorlar... Hele maç günleri Kadıköyüne gidenler için Denizyolları idaresi bütün vapurlarını tahsis edip beş dakikada bir seferler yapıyor.

Büyük şehir başka şey. Günün hemen her saatinde yollar dolu, çarşı pazar dolu ve geceleri de yataklar dolu. O halde ki, yalnız evlerdeki yataklar değil otellerdeki yataklar bile tıklım tıklım dolu.

Büyük şehir; büyük iş ve büyük kazançtır. Böyle yerlerde iş daima mevcuttur; elverir ki insan çalışabilir sıhhatte ve kabiliyette olsun. Büyük şehirlerin bu bakımdan iyi tarafları çoktur, fakat kötü tarafları da yok değildir. Meselâ açıkgözü de pek çoktur. Hele hele harp zamanlarında bunlar daha da çoğalır ve daha da âmansız olurlar.

Büyük şehirler memleketler için ilim ve irfan merkezleridir. Fakat pek çok kötülükler için de birer mekteptir. Hemen Allah, büyük şehirlerin şerlerinden cemi cümleyi muhafaza buyursun, âmin!.

KIVIR BABAM KIVIR!

Şu moda denilen âfetin her nev'i masraflıdır. Eskiden bayançıklar ve bayanlar içiff saç masrafı pek cüzî idi. Mahmutpaşadan alınan bir fildişi tarak ömre sürer ve arasıra alınan kordelâ ise pek bir yekûn tutmazdı.

O zamanın saç modaları pek masumâne idi. Güzelce ıslatılıp tarandıktan sonra ya tek örgü halinde arkaya sallandırılır, yahut bir kaç küçük şubeye ayrılıp örülürdü. Pek pek ya tepeye kıvrılıp bükülerek bir topuz halinde oturtulur, ön tarafa da üstüvanî şekilde bir şeyler yapılırdı. Bunların da bütün masrafı bir kaç fırkete yahut bir kabarık telin satın alınmasına münhasırdı.

Vaktâki bayanların saçları kesildi; iş de değişti. Evvelce kendi kendine, yahut anneler ve ablalar tarafından görülen bu baş tuvaleti işi piyasaya düştü; ondan sonra her saç işi için gelsin berber!.

Şimdi saç boyatılıyor, saç kıvırtılıyor, saç kesiliyor... Eh, hele bayan saçına başına meraklıysa bay yandı!!.

Bu işlere gösterilen tehalük yüzünden berberler ve berber dükkânları ve berber salonları çoğaldıkça çoğaldı. Her tarafta doğru, yanlış telâffuzlarile yazılmış bir sürü ilânlar, levhalar... Altı aylıktan aşağı olmamak üzere ondülâsyon reklâmlarının her adımda bir tanesine behemehal rastlamak mümkün... Bunun için bugün her aile bütçesinde bir husûsî fasıl var. Bayan baydan, berber bayandan paraları kıvırınca saçlar da kıvrılıp gidiyor, yani bayan kıvırıyor, berber kıvırıyor; saç kıvrılıyor, ancak arada bay da kıvrılıyor. Dünya bu, böyle gelmiş böyle gider işte!..

Zaparta

Kadın — Babam, senin için parasının kıymetini hiç bilmiyor, diyor.

Erkek — Hakkı var, paranın kıymetini bilseydim seni almazdım!..

Kimse Duymasın

MÜNEKKİT GÖZÜ

Bir mecliste eski ve yeni şairlerden konuşuyorlardı. Yaşayan sanatkârlardan birinin adı geçti. Meclistekilerden biri, Nurullah Ataca:

— Sen onu hiç sevmezsin! dedi.

Nurullah Ataç biraz düşündü, güldü, sonra samimiyetle itiraf etti:

— Biliyor musun, bir gün ben onun aleyhinde bir yazı yazmıştım. Yazımı o kadar beğendim ki, çocukcağız gözümden dehşetli düştü. Ondan sonra da bir daha sevemedim.

ALET İŞLER, EL ÖĞÜNÜR.

Bayan Yeni Zengin, telâş içinde hizmetçiye seslendi:

— Ayten! Ayten! Kız nerdesin?!.

Bir türlü Aytenin sesi çıkmıyordu. Nihayet bayan mutfağa kadar koştu:

— Kız neredesin? İki saattir seni çağırıyorum!.

— Duymadım bayancığım. Ne istiyorsunuz?

— Elektrik süpürgesi nerede?

— Kilerde bayan!.

— Çabuk al da salona gel.

Ayten şaşırdı:

— Ben salonu süpürmüştüm bayan! dedi.

Bayan kızı kolundan tutup mutfaktan dışarı doğru itti:

— Ben sana salonu süpüreceksin mi dedim? Bayın gözüne çöp kaçtı.

MERAK MI, ZARURET Mİ?

Bizimki Ankaraya gittiği zaman otellerden birine inmişti. Ertesi sabah zile bastı, garsonu çağırdı.

Garson gelince sordu:

— Otelinizde kedi var mı?

Kedi meraklısı bir müşteri ile karşılaştığını zanneden garson:

— Evet diye cevap verdi. Patronun çok güzel bir kedisi var!

— Getirsene şunu bana!

Garson biraz sonra kedi ile beraber geldi. Bizimki kediyi kucağına aldı, sonra garsona:

— Haydi şimdi git, bana güzel bir fare kapanı getir! dedi. Kapan gelmeden kedi bu odadan çıkamaz!

No. 541, CİLT: 21, SENE: 11 FİYATI 15 KURUŞTUR 9 MAYIS 1946

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

BU HAFTALARIN YER KAPMA MESELELERİ

İtalya — Yugoslavya arasında!

Araplarla Yahudiler arasında!

Harple açlık arasında!..

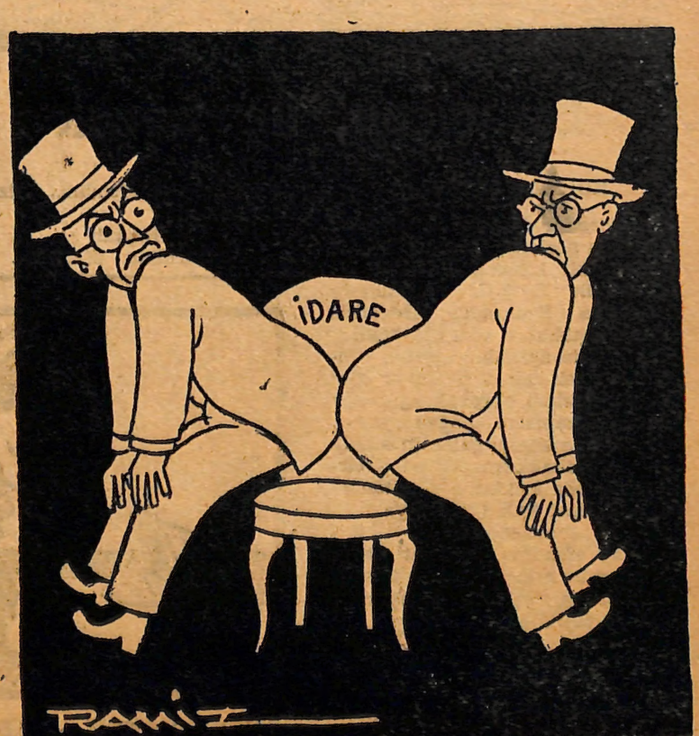

Halk Partisi ile Demokrat Parti arasında!.

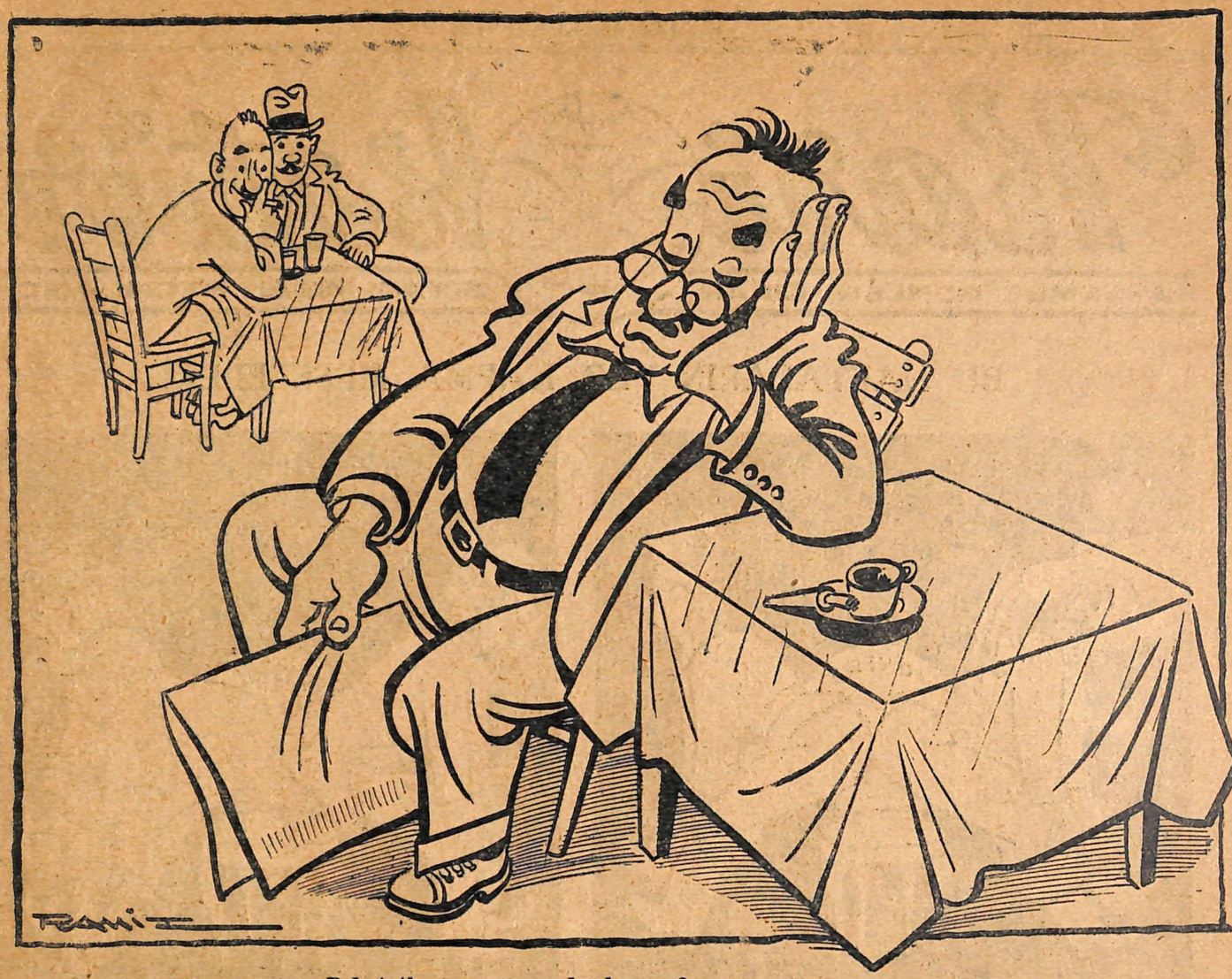

— Pek tatlı uyuyor uyandıralım mı?
— Bırak hevesini alsın, belki mebusluk rüyası görüyordur!.

Bir çiçek, üç böcek

KOMEDİ 1 PERDE

(Sahne bir dört yol ağzında bir meydanı gösterir. Karşıda büyük bahçeli bir konak... Şahıslar bir nişanlı ile üç âşık ve münasip miktarda figürandan ibarettir. Perde açıldıktan sonra sokaklardan birinin ağzından nişanlı, elinde bir çiçek demeti ile zuhur eder ve pencerelere bakarak ağır ağır konağın kapısına doğru yürür. Fakat tam kapıyı çalacağı sırada karşıki sokakların ikisinden birbiri ardınca âşıklar görünürler.)

Birinci âşık (Nişanlıya seslenerek)

Vay efendim; uğurlar olsun. sabahın bu erken saatinde takmış takıştırmış, çakmış çakıştırmış nereye teşrif böyle?..

Nişanlı

Maşallah efendim... Şükür görüştüğümüze... Eski dostumuzun keyifleri yerindedir inşallah...

Birinci âşık

Yerinde deyelim de yerinde olsun...

İkinci âşık (Yaklaşarak)

Merhabalar efendim... Bize iltifat yok mu?

Nişanlı

Estağfurullah efendim... Biz sizlerden iltifat bekliyoruz.

(Üçü de nezaket ve muhabbetle birbirlerinin ellerini sıkarlar.)

Nişanlı

Efendim nereye gittiğimi sormuştunuz. (Çiçekli elile kapıyı göstererek) Nişanlımın evine... Ya zatıâliniz?..

Birinci âşık

Doğrusunu isterseniz bendeniz de oraya...

İkinci âşık

Nitekim kulunuz da öyle...

Nişanlı (Duraklayarak)

Peki bu ziyaretinize sebep?

Birinci âşık (Yutkunarak)

Bu oldukça nazik bir meseledir. Fakat hakikati söylemeğe mecburum. Ben bu konağın kadîm dostlarından ve emektarlarındanım. Kızlarını evlendireceklerini haber aldım.

Nişanlı

Tebrike gidiyorsunuz demek.

Birinci âşık (Biraz şaşalayarak)

Evet o da var.. Yalnız bu evlenmenin bana uygun görünmeyen bazı tarafları var... Size pek hürmet ederim. Bunu bilirsiniz. Fakat bu konağın kızını sizin mesut edebileceğinize pek ihtimal veremeyorum. Bunu söylediğim için bilmem bana darılacak mısınız?

Nişanlı

Ne münasebet! Ben medenî bir insanım.

İkinci âşık

Buna eminiz. Onun içindir ki ben de ayni maksatla bu sabah buraya geldiğimi gizlemeğe lüzum görmüyorum. Karşılaşmamız hoş bir tesadüf oldu.

Nişanlı (Birinci âşığa)

Peki benim kusurum ne?

Birinci âşık

İyisiniz; hoşsunuz. Fakat müsrifsiniz; hesap kitap bilmiyorsunuz.

(Nişanlı (İkinci âşığa)

Peki siz ne kusur buluyorsunuz bana?.

İkinci âşık

Hesap kitabınızı ben de beğenmiyorum doğrusu. Fakat bir kusurunuz var ki bundan da daha büyüktür. Fazla alafrangasınız. Yenilik diye bir takım şey-

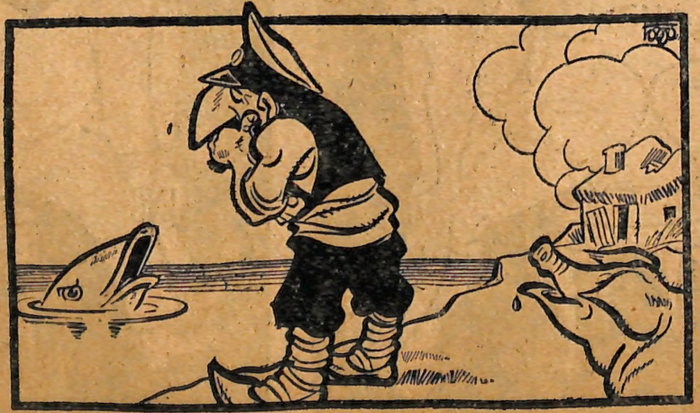

BULGARİSTAN — AKDENİZ VE BALIK HİKAYESİ:

— Gel! — Git!.
— Gelemem! — Gidemem!...

ler yapıyorsunuz ki bu konağın ananelerine uygun değildir. Hakcasını söylemek lâzım gelirse bu aileye bu konağın merhum babaları, büyük babaları, daha büyük babaları mizaç ve ahlâkında bir damat lâzımdır.

Nişanlı

Yani ahlâkımı mı tenkit ediyorsunuz?

İkinci âşık

Darılmazsanız onun gibi bir şey... Gerçi biz de Ebüssuut efendi gibi yüzü gülmez bir ahlâkçı olalım demeyoruz ama şöyle dedeler, büyük dedeler ve onların büyük dedelerinin mizaç ve meşrebine uygun ağırbaşlı, dini imanı bütün...

Nişanlı

Teşekkür ederim, anladık. (İkisine birden) Peki ne yapmak fikrindesiniz şimdi?

Birinci âşık

Hiç... Yani konağın kadîm ve sadık dostları sıfatile bu tenkitlerimizi söyleyip mümkünse sizi bu kusurları tashihe sevk ve teşvik etmek...

Nişanlı (Düşünerek)

Kusursuz insan olmaz... Bende göreceğiniz hataları söylerseniz ve bunlar üzerinde anlaşırsak elbette tashih ederim... Fakat müsaade ederseniz ben de zihnimden geçeni sizden saklamayım... Siz bu kapıya sabah sabah pek öyle Allah rızasını tahsil için gelmişe benzemiyorsunuz. Sakın bu benim nişanlımda sizin gözünüz olmasın?.

(Âşıklar birbirlerine bakarlar: "Yok canım... Aklınıza gelen şeye bak... Bizimkisi sırf dikkati celbetmek... Bizim hâlimiz öyle evlenmeğe müsait mi?,, yolunda bazı müphem ve kaçamaklı sözler söylerler.)

Nişanlı

Açık konuşalım arkadaşlar... Sizin bu kızda gözünüz var...

Birinci âşık

Farzedin ki öyle... Ayıp mı?

İkinci âşık

Ne yaparsın birader... Her yiğitin yüreğinde bir aslan yatar...

Nişanlı

Ha şöyle... Şimdi daha iyi konuşabiliriz öyle ise... (Birinci âşığa) Darılmayın hesap kitap meselesinde birbirimize pek bir diyeceğimiz olmasa gerek... Birbirimizi pek iyi biliriz... Hep bir halli tırhallı... (İkinciye) Sizinkini de tarih boyunca dinledik... Rakibin ayağına karpuz kabuğu koymayı murat ettik mi gelsin ahlâk elden gidiyor. Hasılı görünüyor ki biz üç rakibiz. Fakat biliyorsunuz ki ben çoktan nişanlıyım; kızın gönlü çoktan bendedir.

(Âşıklar kahkaha ile gülerler.)

Nişanlı

Neden güldünüz? Yalan mı söylüyorum?

Birinci âşık

Yalan değil fakat biraz yanlışlığı var galiba işin! Kızın gönlü sizde değildir. Buna eminim.

İkinci âşık

Ben de öyle.

Nişanlı

İyi ama bunu nereden biliyorsunuz?

Âşıklar (Bir ağızdan)

Ya siz sevildiğinizi nereden biliyorsunuz?

Nişanlı

Mademki benimle nişanlanmağa razı oldu.

Birinci âşık

Kim söylemiş onu? Razı olan kendisi değildir. Onu zorla size nişanladılar.

— Karıcığım sen de belediye âzalığına adaylığını koysan...
— Becerebilir miyim?
— Ona şüphe ne, silip süpürmesini gayet iyi bilirsin!

İkinci âşık

Hakikat budur... Hele bir kere kendisine sorun...

Nişanlı

Nişanlayanlar kim?

Âşıklar (Bir ağızdan)

Aradaki ikinci derece adamlar.

Nişanlı

Burası doğru... Gerçi kız bana beni beğendiğini kendi ağzile söylemedi; seçtiği bir takım insanlar vasıtasile söyledi. Fakat bu onun beni istemediğini isbat eder mi?

Âşıklar (Bir ağızdan)

İstediğini de her halde isbat etmez... Nitekim öteden beriden bir takım rivayetler de kulağımıza gelmiştir. Kız serbest kalsaydı sizi asla intihap etmeyecekti.

Nişanlı (Derin derin düşündükten sonra)

Ben sizin kanaatinizde değilim. Fakat mademki böyle bir şüphe var. Doğrudan doğruya bunu kızın kendisine de sormaya razıyım.

Âşıklar

Onu söylersiniz ama yapamazsınız! Çünkü kızı pencereye çağırır da "Hangimizi beğeniyorsun?,, diye sorarsanız sizi elinizde çiçeğinizle soldan geri edeceğine eminsiniz.

Nişanlı (Sinirlenerek)

Yapamaz mıyım? Bir saniye tereddüt etmem. Haydi meydan açık... (Âşıkları kollarından yakalayarak) Buyurun soralım... (Konağın kapısını çalar).

Birinci âşık (Bağırmağa başlar)

Ne yapıyorsunuz? Bu haksızlıktır; İnsafsızlıktır;

Nişanlı

Peki bunu istiyen siz değil misiniz?.

Birinci âşık

Biziz... Evet biziz... Ama bize zaman bırakmalısınız! Sırtımıza bütün güzelliğimizi, cazibemizi meydana koyacak elbiseler yaptıralım. Hiç olmazsa sizin kadar olsun takıp takıştıralım. Araya bir takım adamlar koyup sizin ne insan olduğunuzu kıza uzun uzun anlatalım... Bize vakit lâzımdır... Birdenbire olmaz...

İkinci âşık (Bağırarak)

Öyledir öyle...

Nişanlı

Ben sizin fikrinizde değilim. Üçümüzün de ne adam olduğumuz meydanda. Ben kendimden şüphem olmadığı için derhal kapıyı çalıyorum.

(Nişanlı kapıyı çalarken perde iner. İkinci perde daha sonraya).

Karikatür

— Ankara radyosunda matbaa makinesi işler gibi bir gürültü var...
— Tabiî içinde Radyo Gazetesi, Pazar gazetesi, bir de Ulus gazetesi intişar ediyor!..

Akıl Hocası

Beyoğlunda İ. H. :
"Sağdan mı, soldan mı?,,
CEVAP :
Sağdan gidersen solaklar, soldan yürürsen salaklar çarpar; orta caddeden ayrılma: Otomobilde değilsen bile tramvayın içindesin!

★

Büyükderede F. A. :
"Yazlıkların kirasını geçen seneden yukarıya çıkardığımız halde geçen seneki kiracıların yarısını bulamıyoruz... Ne yapacağız?,,
CEVAP :
Hemen kira bedellerini indirmeye bakın, belki geçen seneki müşterileri bulabilirsiniz... Fakat gelecek sene ücretleri indirseniz bile harpten evvelki durumu bulacağınız şüpheli... Vurgunculer vurulduktan sonra siz kimi vuracaksınız?..

★

İzmirde A. Ş. :
"Demokrat parti ile Halk Partisinin arasındaki farkı kısa ve kesin olarak nasıl ifade edersiniz?,,
CEVAP :
Bir tek cümle ile: Birisinin iktidar mevkiinde bulunup ötekinin bulunmayışı.

Erenköyünde A. E. :
"Faziletli bir kadın olmak için başlıca şart nedir?,,
CEVAP :
Bahar mevsimini tehlikesizce atlatmaktır. Hazirana yüzünün aklığile girenler, ondan sonraki mevsimleri alın açıklığı ile geçirebilirler!.

— Çilek için safra kesesine dokunur diyorlar doğru mu?
— Safrayı bilmem amma keseye dokunduğu muhakkak!..

★

Ankarada C. O. :
"Güzel kuşum beni bıraktı, gitti... Şimdi boş kafese bakıp bakıp ağlıyorum.,,
CEVAP :
Vah zavallı vah... Kafesin kapısını neden açık bıraktın? Şimdi ya kafese yeni bir kuş tedarik etmelisin, yahut kafesi haraç mezat satmalısın!.

★

Eskişehirde T. B. :
"1. Sevgilime elmas bir yüzük hediye ettim, makbule geçmedi; Eskişehir taşlarından bir kolye verdim, sevindi... Bunun mânası nedir?.
2. Yalova kaplıcaları dolup boşalıyor da Eskişehir kaplıcaları niçin boşalıp dolmuyor?,,
CEVAP :
1. Mânası derindir: Elmas yüzüğü görünce sizin bir kinaye yaptığınızı sanmıştır: "Kendiniz elmas gibi parlak, fakat kalbiniz elmas gibi sert...,, Eskişehir kolyesini alınca tarziye verdiğinize zahip olmuştur: "Affedersiniz, yanılmışım; kalbiniz bu taşlar gibi yumuşakmış!,, Bunun için birincisine küstü, sonra sevindi.
2. Bizim hasta mukallitleri kaplıcaya değil, otellere giderler... Sizde de günlüğü 25, 30 liraya oteller kurulsun; bütün para pul sahipleri hemen romatizmaya tutulup Eskişehire koşarlar!

CAN CİĞER KUZU SARMASI!..

Erkek — Ah sizi gidi kadınlar... Nişanlı iken boynumuza, evli iken boğazımıza, ayrılırken de yakamıza sarılırsınız!..

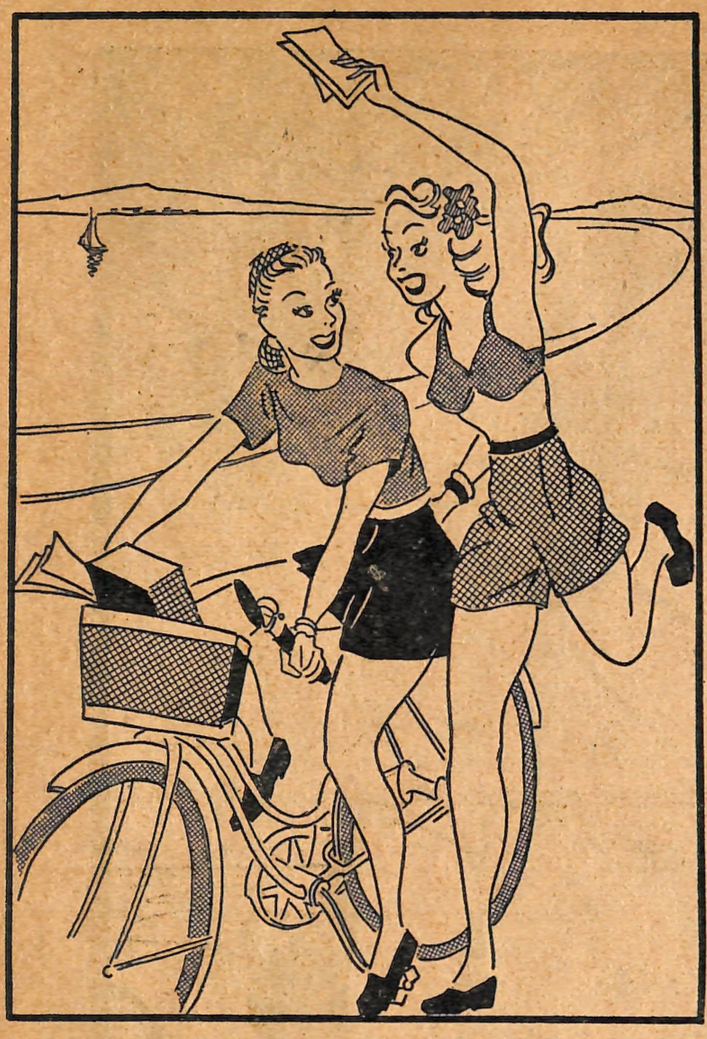

— Neden denizi kadına benzetirler?
— Dalgası çoktur da ondan!..

KADIN FİKRİ

Yazan: ÇALAPALA

Sabah kavgasını yapıyorlardı.

Hayır, yanlış okumadınız! "Sabah kahvaltısı,, değil, "sabah kavgası,, ... Hikâyesini anlatacağım karı koca kavgaya sabahtan başlar, gece yarılarına kadar, bazan sabaha kadar devam ederler. Ayıp değil ya, alışkanlık meselesi!..

Şimdi hikâyeyi bırakıp da kendi evinizi, yahut komşularınızı düşünmeğe dalmayınız. Biliyorum, kavga bahsinde kimse onlardan geri kalmaz. Tabii, siz de kalmazsınız. Şimdi yarışın sırası mı?.. Oturun da hikâyeyi dinleyin!..

Kavga şeyden çıkmıştı, hiçten!

Adam pencereden baktı da esnedi:

— Ha.....h!.. dedi. Bugün hava ne güzel... Çok şükür bahara kavuştuk...

Arkasından kadının homurtulu sesi duyuldu:

— Hıh! Bahara kavuştuk!..

Döndü. Karısının çatık yüzünü görünce bir fırtınanın kopmak üzere olduğunu farketti; işi şakaya döktü. Karısının yüzünü işaret ederek:

— Oooo... dedi. Ben dikkat etmemişim. Hava güzel sandım ama Eyübün üstü bulutlu imiş!.

Kadın güleceğine daha fazla çatındı:

— Haydi bakalım, şimdi de alay et!.

— Estağfurullah karıcığım!.. Niçin alay edeyim?!. Takılıyorum!.

— Takılmak ne demek?.. Alay değil mi?!.

— Neden alay olsun?. Şaka!.

— Senin yaptığına şaka demezler!.

— Ya ne derler?.

— Caka derler!..

— Allah Allah... Bu da nerden çıktı şimdi?.. Caka yapacak kimse kalmadı da sana mı caka yapacağım?!.

— Vay sen beni adam yerine koymuyor musun?!.

— Lâ havle velâ kuvvete!... Karıcığım, zorla kavga çıkarmasana yine!.. Ben caka mı yapıyorum dedim?..

— Ya ne dedin?.

— Şaka!.

— Sevsinler!.

— Neyi?.

— Şakanı!.

Kadın bunu öyle bir dudak ezişile söylemişti ki bu sefer kocasının tepesi attı:

— Beğenemedin mi şakamı? Diye bağırdı.

— Yok bir de beğenecektim!.. Hep kendini düşün, giyin, kuşan. Kış gelince palto, bahar gelince pardösü, yaz gelince yazlık yaptır... Karım nasıl, çıplak mıdır diye düşünme... Her şeyin tamam ya, çık pencerenin önüne: "Bahara kavuştuk!,, diye bana caka sat!..

— Karıcığım!.

— Utan bir kere, utan!.. Arkadaşlarının karıları nasıl giyiniyorlar, dikkat ettiğin var mı?.

— Vallahi karıcığım, erkekler kadınların giyinmelerile pek ilgilenmezler ki!..

— Ya nelerile ilgilenirler?. Soyunmalarile, öyle mi?. Aman allahım, yüzüme karşı neler söylüyor!...

— Hoppala!.. Karıcığım ben böyle bir şey dedim mi?. Biz modadan anlamayız demek istedim.

— Siz anlayışsızsanız kabahat bizim mi?!.

— Kabahatli aradığım da yok! Olanı söylüyorum. Doğrusunu ister misin karıcığım, size acıyorum!..

— Acısan böyle mi yaparsın?. Karıcığım, akşam üstü gel, çarşıya çıkalım sana bir şeyler alalım, dersin!.

— Anlatamadım... Benim acıdığım nokta bunun tamtersi!.

— O senin kendi tersliğin!..

— Rica ederim karıcığım, biraz temkinli konuş!.

— Ne imiş o ters düşüncen bakayım?..

— Kadınlarımız kendilerini o kadar süse, alâyişe kaptırdılar ki artık hayatlarından memnun olmalarına imkân yok!.

— Süs kadının baş ihtiyacıdır. Neden kadının hayatını bozsun?.

— Bak anlatayım!. Dün hasta olduğum için evde kaldım ya. Vallahi sizin hayatınıza imrendim!.. Dünyaya kadın gelmeliymiş!.. Kapalı bir çatı altında ev işlerile, çocuklarile uğraşmak ne güzel!..

— Hizmetçilik hoşuna gitti demek?!.

— Bizim çocukluğumuzda buna hanımlık derlerdi!. Siz şimdi yalnız sürüp sürüştürüp, takıp takıştırıp sokak sokak gezmeğe bakıyorsunuz. Hanımlık bu mu?.

— Ne zannettin?!.

— Annelerimiz böylelerine "sokak süpürgesi,, derlerdi. Hoş, o zamanlar sizin gibileri yoktu ya... Sizin gibi dediysem, şimdiki kadınlar gibi!.

— Neden lâfı çevirdin?!.

— Lâfı çevirdiğim yok... Tatlı tatlı konuşuyor, içtimaî bir meseleyi münakaşa ediyoruz. Maksat sen, ben değil!.. Kavga etmiyoruz!..

Kocası her zaman: "Kadınlarla münakaşa edilemez!,, derdi. Bu söz de kadını fena halde sinirlendirirdi. Onun için dişini sıktı:

— Ayol, dedi, eskiden kadınlar evlere, kafes arkasına tıkılmışlardı. Onun için masrafları azdı. Dünya batıncaya kadar harem ha-

— Bu yaz tebdilhava için sayfiyeye gideceğim!..
— Evet, şehirdeki havaîliğini tebdil için!..

yatı mı yaşayacaktık? Biz de sizin gibi yaşama haklarımıza sahip olduk. Peçeyi attık, şapka giydik!.

— Bir dakika!... Kaç tane şapkan var?.

Kadın biraz düşündü, hesaplayıp cevap verdi:

— Sekiz!.

— Benim kaç şapkam var?.

— İki!.

— Biz de fesi çıkardık, şapka giydik. Ama nasıl eskiden bir gündelik, bir bayramlık fesimiz vardıysa şimdi de iki tane şapkamız var!. Sizin öyle mi?..

Kadın bocaladı:

— Ne yapalım?. dedi. Bizimkilerin çabuk çabuk modası geçiyor. Hem kadın, cemiyetin süsüdür. Onları güzel giydirip kuşatmağa mecbursunuz.

— Ben fena giyinin demiyorum ki karıcığım!. Hesaplı giyinin diyorum. Şapka bahsi böyle... Bir de pabuçlarını say!.

Kadın bu sefer hesabı içinden yaptı. Kocasının ayakkabılarını da düşündü. Sonra lâfı değiştirmek için:

— Sen böyle hesaplarla uğraşacağına biraz gayret göster de daha fazla kazan!. dedi.

— Tamam!. Erkekler kazansın, kadınlar savursun!.. Öyle mi? Bir de "yuvayı yapan dişi kuş,, demişler. Şimdikiler yuvayı yapmıyor, yıkıyor!..

— Yine mi bana hakaret?!.

— Karıcığım hani içtimaî bir meseleyi münakaşa...

— Ayol sen bunların hepsini bana söylüyorsun. Hâlâ mı içtimaî mesele?.

— Vallahi, samimî olarak...

— Sus herif!. Sen bir kere kendin içtimaî bir adam değilsin... İçtimaî adam, cemiyet kanunlarına, modaya, göreneğe ayak uydurur. Senin gibi...

— E... Çok oluyorsun sen artık!..

— Asıl sen çok oluyorsun!. Benim gibi zayıf bir kadına!... Hü, hü, hü!..

— Yine meşhur silâhına sarıldın değil mi?.. İstediğin kadar zırla!..

— Hü, hü, hüüü!...

— Vız gelir bana senin göz yaşların!.. Dünyayı mahveden sizsiniz!..

— Hüüüü!...

* * *

Adam daha fazla öfkelenmemek için dişlerini sımsıkı kenetledi. Çünkü böyle fazla kızdığı günler akşama kadar çalışamıyor, hep karısile gıyaben kavgaya devam ediyordu. Çarçabuk giyindi, sokağa fırladı.

Öğleye kadar eli iş tutmadı. Kafası hâlâ içtimaî mesele (!) nin münakaşasile dolu idi. Oyalanacak şey aradı, bulamadı. Üst üste dört tane kahve içti. Daha fazla sinirlendi. Çalışmaktan ümidini kesti. Kendi kendine:

— Bir sinemaya gideyim! dedi. Vakit geçirir, oyalanırım.

Gitti. Güzel bir filmdi. Hele baş rolü oynayan kadın o kadar güzeldi ki!.. Her sahne değiştikçe onun arkasındaki elbiseler de değişiyordu. Yavaş yavaş mevzuu bıraktı, filmdeki lükse, süse, şatafata daldı. Bunlar olmasa film pek âdi bir şey olacaktı. Kadınlar bu filmleri görür de nasıl süse merak sarmazlardı?.. Hakları vardı zavallıların!.. Yüz yıllarca kafes arkasında, peçe altında hapsedilmiş olan bu güzel mahlûkların bu masum heveslerine neden karşı koymalıydı?..

Karısını hüngür hüngür ağlarken bırakmıştı. O iyi kalpli, fedakâr kadına bu zulüm!..

Dayanamadı, filmin bitmesini beklemeden dışarı çıktı. Hemen eve döndü. Karısı, sevgili karısı güler yüzle ona kapıyı açtı. Oh!.. Ne mesuttu... Onu kucakladı. Saçlarını kokladı, yanaklarından öptü. Burnunu burnuna sürttü:

— Affet beni karıcığım! deli. Sabahki münakaşada seni üzdüm. Sen haklısın!.. Fikirlerini kabul ediyorum!..

Genç kadının çıplak kollarındaki incecik tüyler diken diken oldu. Kocasının kolları arasından bir yılan gibi sıyrıldı. Bakışları, hattâ soluğu değişmişti: Dişlerini sıkarak:

— Geç kaldın!.. dedi. Ben fikrimi değiştirdim. Yuvayı yıkan dişi kuştur.

Çalapala

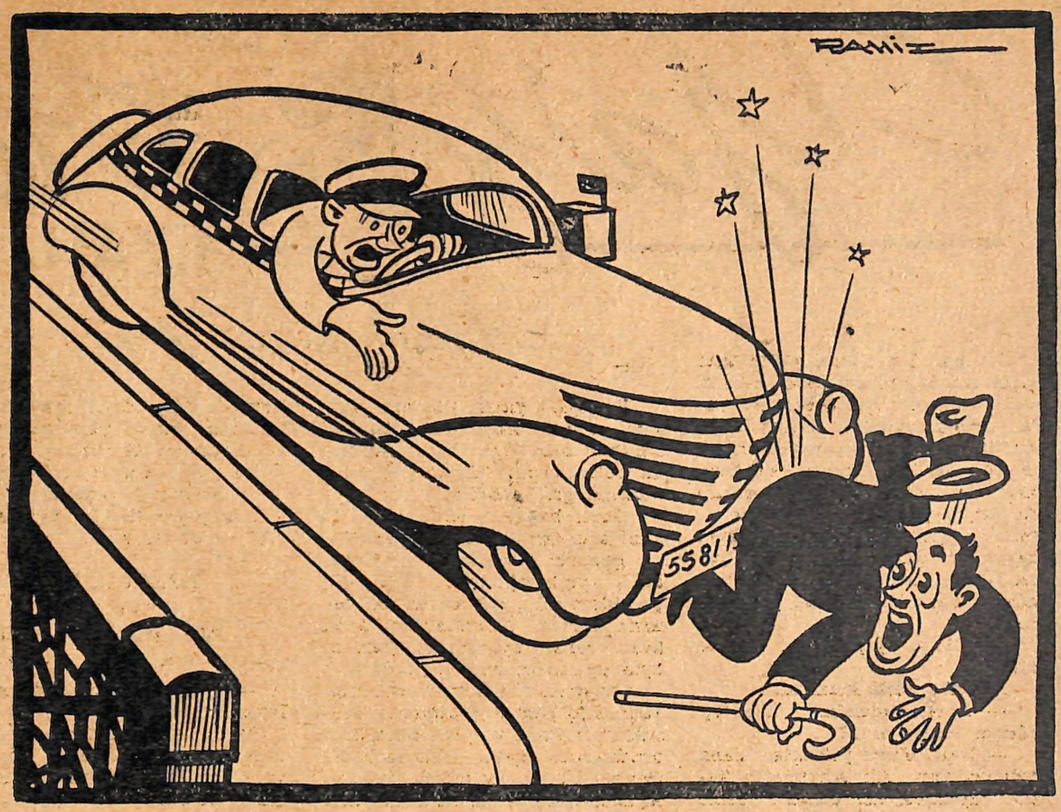

Şoför — Sersem herif, çekil önümden... arabayı zedeleyeceksin, hayat ucuzladı ama lâstikler hâlâ ateş pahasına!..

ET MESELESİ

Belediye erkânı dolaştılar, baktılar;
Sonra et fiyatını başı boş bıraktılar...

Şahlandı birdenbire kuzu, dağlıç, kıvırcık;
Şehirlinin başını ateşlere yaktılar!

Onları şaha kalkmış görünce örnek aldı,
Tavuk, hindi, kaz, ördek, gök yüzüne aktılar.

Çekti kılıç balığı şövalye kılıcını,
Kalkanlar da: "Yaklaşma!,, etiketi taktılar..

Süt danalar kükredi aslan gibi kasapta,
Henüz ağzı süt kokan birer yumurcaktılar!

Onlar böyle azınca durur mu buğday, pirinç?
"Biz de varız!,, diyerek başımıza kaktılar.

Fırladılar çarşıda, pazarda her ne varsa,
Vâkıa beş senedir epeyce oynaktılar!

Yarı aç dolaşırsa ne zarar Deliozan,
Zaten şimdiye kadar halk yarı çıplaktılar!

Deliozan

YALNIZ O MU?

Leylâ sekiz yaşında bir çocuk. Merak etmiş, geçen gün babasına sordu:

— Baba, kızlar evlendikleri zaman niçin kocalarının soyadını alırlar?

Babası etrafa bakındı; karısının orada bulunmadığını, kızı ile yalnız olduklarını görünce cevap verdi:

— Evlenen kızlar yalnız kocalarının soyadını almazlar, her şeyini alırlar da ondan kızım!

DÜŞMAN ÇATLATMAK

Kulak misafirliği ne iyi şeydir! İnsan bazan gayet güzel nükteler de duyuyor. Şu konuşmayı geçen gün bir tramvayda dinledim. Konuşanlar iki genç bayandı. Ama öyle pek toy, körpe cinsinden değil; olgun ve tecrübeli bayanlardan. Biri:

— Haberin var mı? dedi. Evleniyorum.

Öbürü kaşlarını kaldırarak sordu:

— Ya!.. Kime nisbet?!..

GÖRGÜLÜ KADIN

Nişanlandılar, evlendiler, balayı için Adadaki otellerden birine gittiler. Ertesi sabah bay, bayandan daha evvel kalktı, jimnastik yaptı, giyindi, balkondan denize baktı. Gördüğü manzara o kadar güzeldi ki, dayanamadı, karısına seslendi:

— Melâhat, gel, şu denizin güzelliğine bak!

Kadın yattığı yerde başını salladı:

— Bilirim! Ben bütün balayılarımı bu odada geçirdim.

KAZA VE CİNAYET

Bir mecliste kazalardan ve cinayetlerden bahsediliyordu. Yaşlıca bir adam:

— Benim başımdan ikisi de geçti! dedi.

— Anlat! dediler.

Beriki dudak büktü:

— Anlatılacak kadar uzun bir hikâye değil! dedi. Denize düşen bir kızı kurtarmıştım. Sonra la onunla evlendim.

Yaz Bulutu

MİZAHÎ ROMAN

— 5 —

Bu geceden sonra gâvur kızı çiçek sepeti gibi kolumda idi. Allı pullu elbiseleri içinde benden fazla kurumlanıyordu. Gâvur değil mi, kendini her yerde göstermek isterdi. Halbuki benim kâtibim, akıllı uslu kâtibim, ilk zamanlarda benim yanıma bile gelmek istemez, gazinoların kapılarında beklemeğe kalkardı. Enine boyuna, akıllı uslu, okumuş yazmış adama uşak muamelesi yaptırılmaz ya.

— Kâtip, ayıptır, gel bizimle otur.

Deyince yüzü kızarırdı:

— Aman efendim, teeddüp ederim, nasıl olur?

— Nasıl oluru yok işte. Sana öyle yakışır, Ali Akyüreğin kâtibi kapılarda mı durur? Hadi gel, otur şuraya...

Gâvur kızı da Amasya elmasına benziyordu. Elma silinip silinip nasıl tatlı tatlı parlarsa, o da giyinip kuşanır, takıp takıştırınca öyle güzelleşiyordu.

Bazan otomobilde giderken otomobili durdurup dükkânlara koşuyor, paketler, kutularla dönüyordu. Sonra da ertesi gün yine bana kâğıtlar imzalatıyordu.

Bir gün kâtibe:

— Yahu, bu karı boyuna bir şeyler alıyor, ne dersin? dedim.

— Efendim, bendeniz ne söyliyeyim... Malûm ya zatıâlinizin bileceği bir şey...

— Nasıl zatıâlimizin bileceği bir şey kâtip?

— Keyif sizin beyefendi...

— Ha, bak orası öyle amma... Peki, amcam rahmetli de buna böyle hep öte beri alır mıydı?

— Eh, evet, alırdı galiba... Bendeniz eski hesaplar içinde "Meriye masraf,, diye bir takım şeyler buldum.

— Çift hayvanı gibi masraflı kahbe desene... Ne ise... Eh, yakışıyor haspaya...

Kâtip gülerek, utanarak önüne baktı.

— Vallahi bir şey söyliyeyim mi beyefendi, zatıâliniz... Biraz... Nasıl derler, kadından yana talihlisiniz.

— ?...

— Daha doğrusu beceriklisiniz. Rahmetli amcanızın kâtibi bu kadını çok ayartmak istemişti.

— Eeee?.

— Lâkin bir şey yapamadı. Allahından buldu.

— Bak, benim işimde bir keramet varmış. O rastıklı herifi kovmasaydım, o beni bu kadından edecekti.

— Allahın işinde elbet bir hikmet vardır.

— Doğru, demek şimdi, bu karıya ettiğimiz masraf?

— Vallahi siz bilirsiniz beyefendi, fakat hani... Keyfiniz çekiyorsa... Şöyle gönlünüz biraz varsa... Aşktır bu, o zaman gözden çöp bile sakınılmaz.

— Doğru dedin kâtip, kahbe dünyayı istese vereceğim.

Yazan: Ragıp Şevki

Bir gece yarısı gözümü açtığım zaman, akşamdan benimle beraber olan Rum kızını yanımda bulamadım: "Zahir geç oldu, odasına gitti.,, dedim.

Onun hayali, onun sıcaklığı beni o kadar sarmıştı ki, bir daha gözümü yumamadım. Onsuz artık uyuyamıyordum. Tıpkı süt çocukları gibi, analarının kokusu uzak olunca, yavrucaklar nasıl âvazı basar, uyanırlarsa, ben de öyle uyanıyor, onu arıyordum.

Gözlerimin uykudan uzaklaşıvermesile hemen yatağımda doğruldum. Canlı ve tatlı bir fikirle terliklerimi giydim. Yavaşça dairenin büyük salonuna çıktım. Ayaklarımın ucuna basarak yürüyordum. Maksadım kâtibi de, hizmetçileri de uyandırmamak, böylece Rum kızının odasına baskın yapmaktı.

Salonu geçerken birdenbire kâtibin odasından bir fısıltı duyar gibi oldum. Zahir yatmamıştı. Belki okuyordu. Fakat fısıltının bir iken ikileşmesi benim dikkatimi çekti, içime bir şüphe girdi: Acaba kâtibin odasında ne vardı? Yoksa Meri mi?.. Fakat... Hayır... Hele şöyle bir bakayım, içim rahatlasın, dedim. Kapıya yaklaşınca içeriden kâtibin hiddetli sesi kulağıma doldu:

— O ayı fazla oluyor artık...

"Ayı...,, Kim acaba?

— Evet, yeter artık, alacağımız kadar aldık, çekilelim...

Birdenbire içeriden Merinin, o Rum haspasının sesi duyuldu:

— Zanim, er zaman boyle fırsat geçer? Kakavanikos, bilmez gibi söyleyorsun: Seni er zaman sevezeyim, sen benim amür, çok sevezeyim!.

Aman yarabbi, karı bizim kâtibe neler söylüyordu?

Kâtip ise kısık sesile gülüyordu:

— Kazı bulduk, yoluyoruz. Lâkin bunun bir de kötü tarafı var, herif, soyduğumuzu anlarsa...

— Nasin anlayazak?

— Ne bileyim, kaz görünüyor amma, tüylerinin acısı elbette bir gün çıkıverir.

— Sikmiyazak... Ali beğimu, nasin derler, benim bahçede tavuk... eki tane yem verincez, sesi çıkmıyor.

— Herifin soyadı da acaip: Akyürek. Yani senin anlayacağın, budala yürekli...

— Ah vre, dokunma, Kâmilimo, ne zaman ki ben senin kollarda boyle durazak, sen beni kırazaksin vre!.

— Güzel gâvurum, seni o ahmaktan kıskanıyorum amma...

— Ma paralar tatli geliyor, anlaşildi?.. Sok parasini aldik...

— Uyuyor mu eşşoğlu?.

— Yah, uyuyor.

— Gebersin domuzun oğlu...

Bu sesler, bu fısıltılar beni bir anda deli divaneye çevirdi. Yerimden sıçradım, kapının bir tarafında duran gümüş bastonumu kapınca, birdenbire kapıları kırar gibi açarak içeriye girdim:

— Hainler, soysuzlar sizi... öldürmeyeyim de kimi öldüreyim? Ah, al, al, al sana... Ah...

İKİNCİ BÖLÜM

— I —

"Kısmetin varsa kaşığında çıkar.,, Atalar sözü

— Bırakım, bırak diyorum... Bırakın beni!..

Birdenbire kollarımı, bacaklarımı sanki cendereler içine alıverdiler, her taraftan tutulmuştum, bir ses:

— Yazık yahu, oturup duruyordu şuracıkta... Ne oldu fukaraya?.. diye mırıldandı.

Bir an durdum, gözlerimi yumdum ve tekrar açtım. İlk gözüme çarpan şey, dereler gibi akıp giden tarlalar ve ağaçlar oldu. Sonra başımı çevirdim, ihtiyar köylüyü gördüm:

— Ne oldu? dedim.

Bir ses homurdandı:

— Öküz tepti... Ülen ne oldu diyecek var mı bunda... Besmelesiz camiye giren çarpılır.

— Ben çarpıldım mı şimdi?

İhtiyar köylü beni ilk salıveren oldu. Sonra diğerleri yavaş yavaş ellerini çektiler. Ben, sersemlemiş gibi hemen arkadaki sıraya çöktüm:

— Başım çatlayacak, ben bir şey oldum.

Başımı kaldırdım, başucumdakilere baktım: Bunlar, onlardı. Kasabadan trene bindiğim zaman aralarına katıştığım yolcular: Biri bir köylü, diğeri bir genç mektepli, öteki üçü de küçük taşra tacirleri...

— Eh geçmiş olsun molla! Ucuz atlattın!.

Bu sözleri söyleyen ihtiyara yalvararak baktım:

— Ne vardı, ne yaptım ki?.

Güldü. Diğerleri yavaş yavaş yerlerine giderlerken o karşıma oturdu, hemen tütün kesesinden bir sigara sardı, mırıldandı:

— İyi saatte olsunlar, sana şöyle bir ziyarete geliverdiler.

— Canım baba, anlatsana, başıma bir şey mi düştü?

— Gayri orasını ne sen sor, ne ben soram. Ben sandım ki...

— Ne sandın?

— Guduz bir köpek ısırdı da, elin fukarası hastahaneye giderkene guduruvedi.

— Hay Allah, peki.. sonra?.

— Ne bilem, şuracıkta hepimiz bir oturmuş, zohbet ediyoduk. Sen de fukara, başını pencerenin irafı altına dayamış, gozlerini daldırıp gitmiştin. (Başını şöyle bir döndürüp kaşile yol arkadaşlarını gösterdi) Nah, bunlara da dedim idi, deliganlı Hüsmen ağanın uyuz beygirine dönmüş, düşünüp duruyo... Acaba ne düşünüyo dedim idi. Derken, bu lâfı ettim etmedim, aman Allah... Arı sokmuş buzağılar gibin, yerinden bir zıçradun, garşı tarafına elini golunu, bacağını, budunu bir savurmağa başladın, eh, bunca yıldır âdem oğlu gördüm, böylesine delisini görmedim idi. Bre yazıhtır, deliganlı gafadan gayri müsellâh oldu, gurtarın dedim, güç yetiştik...

— Allah Allah, Allah Allah!..

— Peki emme, neler düşünüyodun be deliganlı?

— Bilmem, hiç bir şey düşünmüyordum.

— Ülen hiç bişey düşünmeden insan oğlu aklını gaçırı mı? Bir şeye zaplandın galdın galiba?

— Bilmem.

— Düşündüğün garı ise, gasavet çekme, garı cinsi erkeğin aklını hem oturtur, hem de uçurtur!..

Başımı avuçlarım içine alarak derin derin düşünmeğe, hatırlamağa çalıştım. Evet, ben İstanbula gitmiştim, sonra... Sonra evet, hususî kâtip... O eti budu kırılası karı... Tamam, hatırladım. Hay Allah kahretsin, ben meğerse hayaller içinde yüzüyormuşum da dünyayı görmüyormuşum.

— Ülen molla, neler düşünüyodun öylesine?.

— Ben mi? Şey... Bilmem...

— Ülen belli, sen fukara bir adama benzersin. Yohise, zorda mısın?.

— ....

— Hani para dediğin gahbeden yana?.

— ....

— Eeee, dünya dediğin kimine gabah, kimine gavun...

— ....

— Sen de pek bağırıyodun be, ülen acıdım sana molla!. Gısmet dediğin, uğurlu guşa benzer, kime gonarsa, onu ehya eder işte emme, gonmasını bekleyenler bugüne bugün bütün cümle kâinat...

— ....

— Lâkin gısmet geldimi de ondan ıstıfada etmeyen çoktur hani!..

— ....

— Sen biliyon mu gısmetin masalını?.

— ....

— Vaktile bir Allahın gulu pek fukara düşmüş. Gayri gasavet canıma tak demiş. Bir gün galkmış, camiye gitmiş, Allahına yalvarmış: "Hey Mevlâm, demiş, benim gısmetim nirde ise bul, getir. Gayri ben dayanamiyom,, demiş. Ossaniye garşısında ak sakallı, bir pürüfani (1) çıkıvermiş: "Ben senin gısmetini gettim (2), var hayrını gör,, demiş.. çekmiş, sakalından üç gıl koparmış vermiş: "Bunlardan birini yahtın mı, Mevlâdan ne istersen olur.,, demiş... Püf demiş, yoh olmuş...

— Arkası var —

(1) Piri fani, (2) Getirdim.

Büyük
KATERİNA

Meşhur Rus imparatoriçesinin fırtınalı ve aşk maceralarile dolu hayatını Hüseyin Cahit Yalçının kaleminden okuyunuz.

Fiyatı 125 kuruştur. Bütün kitapçılarda ve Yedigün bayilerinde bulunur.

Cep DOKTORU

Alfabe sırasile bütün hastalıkların ansiklopedisidir. Bütün hastalıkların tarifi ve tedavi çarelerini bu eserde bulacaksınız.

Fiyatı 200 Kuruştur

AYLIK
ANSİKLOPEDİ

KÜTÜPHANENİZİN EN KIYMETLİ ESERİ OLACAKTIR.

Dr. Hafız Cemal

LOKMAN HEKİM

Divanyolu - No. 104.

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı No. 7. Telgraf: İstanbul KARİKATÜR. Telefon: 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Ecnebî memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

TÜRK MEŞHURLARI ANSİKLOPEDİSİ

Edebiyatta, Sanatta, İlimde, Harpte, Politikada ve her sahada şöhret kazanmış olan TÜRKLERİN HAYATLARI ESERLERİ

YAZAN: İBRAHİM ALÂETTİN GÖVSA

Bu emsalsiz eser tamamlandı. Eksik fasikülleriniz varsa bayiiniz vasıtasile tedarik ediniz, ve hususi surette imal ettirdiğimiz lüks cilt kapaklarile mücellidinize ciletlettiriniz.

Türk Meşhurları Ciltleri

Nefis bir surette ciltli olarak piyasaya çıkmıştır. Fiyatı: Türkiyenin her tarafında (9) liraya satılacaktır. Bu emsalsiz eserden kütüphanenizi mahrum etmeyiniz ve şimdiden bayiinize sipariş ediniz. (9) liralık posta havalesi gönderenlere ciltlerimiz taahhütlü olarak kırılmaz ambalâj içinde gönderilir. Türkiye hudutları haricindeki memleketler için ciltlerimizin satın fiyatı (10) liradır.

YEDİGÜN NEŞRİYATI

Sizi Saadete Götüren
PUDRANIZIN RENĞİ
Hangisidir.

10 kadında 9 zu fena renkte bir pudra kullanırlar.

Fena renkte bir pudra, yüzünüze «Makyajlı» ve çirkin bir manzara verir ve sizi daha yaşlı gösterir. En uygun rengi bulmanın yegâne çaresi, yüzünüzün bir tarafına bir renk ve diğer tarafına başka renk pudra tecrübe etmektir. Bu tecrübeyi hemen bugün size parasız olarak gönderilecek Tokalon pudrasının yeni ve cazip renklerile yapınız. Bu yeni renkler, gayet modern ve âdeta sihrâmiz bir göz mesabesinde olan «Cromoscope» makinasile karıştırılmıştır. Bu makina, renkleri kusursuz ve tam olarak seçer. Artık «Makyajlı» bir yüze tesadüf edilmiyecektir. Cild ile imtizaç eden ve tabii gibi görünen mükemmel bir pudradır. Tokalon pudrası, «krema köpüğü» ile beratlı ve hususi bir usul dairesinde karıştırılmıştır. Bu sayede rüzgârlı ve yağmurlu bir havada bile bütün gün sabit kalır. Hemen bugün Tokalon pudrasını tecrübe ediniz ve teninize ne derece bir güzellik temin edeceğini görünüz.

TURAL
KOMPRİMELERİ
Öksürüğe ve Bronşite Karşı

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.
Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Karikatür

Tombul Teyze — Toy âşıklar gibi ilânı aşk etmeğe utanmıyor musun?.
Sıska dayı — İlânı aşk etmiyorum. Belediye âzalığına beni seç diye yalvarıyorum..
Tombul Teyze — Belediye âzalığına senden iyisini mi bulacağım?. Ağzın var, dilin yok!..

T.T. POSTASI

Merzifon: Cemal Okutgen:

S — Sayın Teyzeciğim, Merzifona teşrifinize çok sevindim. Hidrelleze on kuzu hazırladım, kâfi gelir mi?

C — Bu kadar zahmete ne lüzum. Nallı kuzu ise bir tanesi bile kâfi!

Ankara: Edremitli M. Avcı:

C — Tombul Teyzeciğim, dört senedenberi seviştiğimiz kızı babası başkasına nişanladı. Şimdi ise güya evvelden benimle alâkası yokmuş gibi arkamdan bir takım lâflar söylemektedir. Buna mukabil nasıl hareket etmeliyim?

C — Evlâdım, sen seviştiğin zaman hareket etmeli idin. Şimdi arkandan yalnız onun lâf etmesine sevinmelisin!.

Vezirköprü: Nihat Güneş:

S — Teyzeciğim, Sıska dayı ile evlenmektense.... Falanca zatla teşriki hayat etseydiniz daha münasip değil mi idi?

C — Her halde değil idi ki çöpçatan bana da o çöpü satmış!